

De anderen — nu ja — 't was vandaag deze en morgen weer een ander — gooiden haar een paar stuivers en scheldwoorden naar 't hoofd, maar zij was hen even gauw weer vergeten. Maar met Testa was 't wat anders Meneer de President! Als zij te samen waren geweest, kwam zij ontdaan en gejaagd t'huis, met oogen alsof er vuur in brandde. Ik had het al aan Testa gezegd: „Denkt er om dat ze voor jou niets is, je hebt vrouw en kinderen Testa, maar ik heb niemand dan deze hier!”

Toen ging hij al knikkebollend weer zitten, terwijl de jury zich terugtrok om te beraadslagen. In 't half donker verscholen, bleef hij onbewegelijk zijn lot zitten afwachten.

Het was avond geworden. Het publiek had zich verspreid, en in de zaal werd het gas aangestoken. Eindelijk hoorde men weer de schel van den voorzitter en zag men weer dezelfde zwarte toga's verschijnen en dezelfde bleeke, vermoeide gezichten hun blikken naar den beklaagde wenden. Hij begreep niets van de volzinnen die zij daar in de schemering mompelden, alleen begreep hij dat de president het „ter dood veroordeeld” uitsprak.

Nog eens voor 't laatst richtte hij zich op; hij waggelde op zijn beenen, en met den wijsvinger de zekere beweging makende, waarin al zijn welsprekendheid was vervat, stamelde hij:

„Ik had het hem vooruit gezegd, Meneer de President”.

Napels, Sept. '96.